

[Niels Andersen.]

små indtægter. Her vil årlige beløb fra en kapitalforsikringsordning være en god hjælp. 25 pct.s afgiften kan i sådanne tilfælde være for høj, ikke mindst for ældre mennesker, der kommer ind under nedslagsbestemmelserne i § 32. Derfor så jeg gerne, at der kunne opnås en ændring, således at ratevis udbetaling over en 10-årig periode i stedet kunne medregnes i den normale skattepligtige indkomst, således at der ikke bliver dårligere vilkår for disse kapitalopsparingsordninger, end der er for renteforsikringer og anden pension.

Vedrørende § 13 i det foreliggende lovforslag vil jeg gerne gøre følgende betragtninger gældende. Det kan være rimeligt, at de i denne paragraf omtalte engangsindtægter beskattes proportionalt i stedet for efter den almindelige progressive skala. Det første skridt er jo allerede taget i loven om de nye afskrivningsregler med bestemmelsen om den 30 pct.s ikke-fradragsberettede indkomstskat af fortjeneste på driftsmidler og skibe ved afhændelse af virksomheder. Det vil være naturligt, at samme bestemmelse bliver gældende for fortjeneste ved afhændelse af virksomheders goodwill. Disse indtægter vil som regel falde inden for samme periode, og det virker for hårdt, når sådanne beløb på én gang tillægges den skattepligtige indkomst.

Nu indvendes det fra oppositionspartiernes side, at denne nye beskatningsform indebærer undergravning eller omgåelse af skattefradragsretten. Der kan derfor være grund til at undersøge, hvad 30 pct.s beskatningen egentlig er udtryk for. Man kommer til det resultat, at det efter de almindelige regler, med mulighed for fradrag af betalte skatter, svarer til beskatningen af skattepligtige indtægter på ca. 12 000-13 000 kr. i købstæder.

Disse engangsindtægter falder ofte sammen med anden ekstrafortjeneste, f. eks. ved varelagres salg. Skal disse engangsydelser lægges oven på en normal indtægt tillige med ekstra indtægt ved salg af varelager, kommer en skatteyder med de nuværende høje progressive satser let særlig højt op og skal betale så store skatter, at de langt overstiger efterfølgende års mindre indtægter. Skattefradragene kan således ikke udnyttes fuldt ud. Beskatningen af

disse engangsindtægter efter de hidtidige progressive regler virker derfor tit urimeligt. Et eksempel vil underbygge min opfattelses rigtighed:

I København skal en forsørger i skatteåret 1957-58 af en skattepligtig indkomst på 25 000 kr. betale 12 289 kr. i samlede skatter. Forhøjes en sådan indkomst med 25 000 kr. for fortjeneste ved salg af varelager, forhøjes skatten med 20 139 kr., således at den samlede skat bliver i alt 32 428 kr. Skal en sådan skatteyder derudover nu betale skat af en goodwill og fortjeneste ved inventarsalg på 50 000 kr., stiger skattebetalingen, selv om vi regner med, at halvdelen er skattefri, med 25 725 kr., og en sådan skatteyder vil altså i alt komme af med 58 153 kr.

Det er indlysende, at en beskatning efter nærværende lovforslags bestemmelser er betydelig lempeligere end de nugældende beskatningsbestemmelser i et tilfælde som det før omtalte. Beløbet på 58 153 kr., der således skal betales i skat i førnævnte eksempel, kan fradrages kommende års indtægt, men det forudsætter, at man får en indtægt, hvori fradrag kan foretages. I mange tilfælde, særlig hvor der er tale om afhændelse af en erhvervsvirksomhed på grund af alder, kan man let komme ud for, at fradragsretten for de sidste skattestigninger bliver helt betydningsløs, ganske simpelt fordi indtægten går væsentlig ned i årene efter afhændelsen af virksomheden.

Det er derfor efter min mening en fejltagelse at insistere på opretholdelse af fradrag for betalte skatter, når det bevirker, at borgerne behandles yderst uensartet ved beskatningen. Man bør ikke opretholde skattefradragsretten bare for bestemmelsens egen skyld, navnlig ikke når den virker urimelig. Den nye regel i det foreliggende lovforslag, om 30 pct.s indkomstskat på nærmere anførte engangsindtægter, kan derfor være både praktisk og endog fordelagtig. Jeg vil dog gerne betone, at disse betragtninger gælder de forhold, der behandles i nærværende lovforslag, og ikke må opfattes som generelle betragtninger i alle skattespørgsmål.

Efter de nugældende bestemmelser er goodwill almindeligvis kun skattepligtig for halvdelens vedkommende. Tilsyneladende kunne det se ud, som om den nye regel